

Arrest

nr. 193 003 van 3 oktober 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GERVOYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 3 jaar.

1.2 Op 22 december 2014 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Italië, alwaar zij over een verblijfstitel beschikt.

1.3 Op 15 mei 2017 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.4 Op 15 mei 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 2 jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Aan de heer die verklaart te heten:

Naam : K(...)

voornaam : N(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: o 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden.

Voor deze reden wordt hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

o voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden.

Ook legt hij geen geldig paspoort voor op het moment van zijn aanhouding.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel. (...)"

1.5 Op 6 juni 2017 verklaart de Italiaanse ambassade te Brussel dat de verzoekende partij houder is van een Italiaanse verblijfskaart van onbepaalde duur en zodoende is toegelaten om naar Italië terug te keren. Op 21 juni 2017 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij voert in haar verzoekschrift in dit verband het volgende aan:

“Verzoeker kreeg op 15 mei 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, gepaard met een inreisverbod voor twee jaar.

In de motivering wordt onder meer aangehaald dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat, aangezien hij zich niet had aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden. Hij zou daarenboven geen geldig reisdocument of paspoort kunnen voorgelegd hebben op het moment van zijn aanhouding.

In geen geval kan aan verzoeker dan verweten worden dat hij de Belgische reglementering aan zijn laars lapt, aangezien hij zich juist naar de Italiaanse ambassade had begeven teneinde opnieuw over de nodige wettige documenten te beschikken.

Verzoeker heeft gedurende zijn ganse verblijf in België geprobeerd om een legitiem bestaan op te bouwen en is uit de criminaliteit gebleven. Het valt hem dan ook hard dat hij niet zelf de kans krijgt om zich in regel te stellen, maar onmiddellijk wordt opgesloten en daarenboven een inreisverbod van twee jaar krijgt opgelegd.

Verzoeker beseft dat hij op heden niet over de nodige documenten beschikt om een legitiem verblijf in België te verantwoorden en verzet zich dan ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat verzoeker evenwel op heden niet in regel is om op legitieme wijze in België te verblijven, neemt niet weg dat hij op basis van zijn onbeperkt Italiaans verblijfsrecht, in de toekomst een nieuwe poging kan ondernemen om, ditmaal op legitieme wijze, een verblijf in België, of een andere EU-lidstaat te verkrijgen.

Verzoeker is dan ook van mening dat het inreisverbod, aan hem betekend op 15 mei 2017 is strijd is met de materiële motiveringsplicht, (...).

1.

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en beogen rechtsgevolgen te creëren voor één of meer bestuurden dienen afdoende gemotiveerde te zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen.

Ook de Dienst Vreemdelingenzaken dient dus alle feitelijke gegevens te vermelden, waarop zij een beslissing ex artikel 3 of 7 van de Vreemdelingenwet te kunnen staven.

Door de Raad van State wordt aangenomen dat de motiveringsplicht is geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening is gehouden. De schending wordt ook aangenomen wanneer de motivering te summier, vaag, stereotiep of niet-plausibel en daarom ontoereikend is.

In casu is verzoeker dan ook van mening dat onvoldoende rekening gehouden wordt met de feitelijke elementen zoals hierboven reeds werden aangehaald.

(...)

Het tweearig inreisverbod d.d. 15.05.2017 dat verzoeker verbiedt om zich te begeven naar het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, verhindert verzoeker dan ook om ten volle van zijn Italiaanse verblijfsvergunning gebruik te maken.

(...)”

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“(…) Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij geenszins de Belgische reglementering aan haar laars lapt, nu zij zich naar de Italiaanse ambassade zou begeven hebben teneinde opnieuw over de nodige wettelijke documenten te beschikken. Zij beweert verder dat zij gedurende haar verblijf in België zou hebben geprobeerd een legitiem bestaan uit te bouwen. Er zou ook geen enkele reden van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid zijn om in hoofde van haar een vrijheidsbeperkende maatregel op te leggen. Tot slot meent de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing zeer summier gemotiveerd werd.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend.

De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: (...)

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Terwijl eveneens werd toegelicht waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 15.05.2017 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen, waarbij aan de verzoekende partij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

*In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.
(...)*

Verweerder benadrukt nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook afdoende ingaat op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken.

De verzoekende partij meent vooreerst dat niet afdoende rekening werd gehouden met het feit dat zij zich naar de Italiaanse ambassade gegeven heeft teneinde opnieuw over de nodige wettige documenten te beschikken en zij gedurende haar ganse verblijf in België geprobeerd zou hebben om een legitiem bestaan uit te bouwen.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Terecht werd vastgesteld dat aan verzoekende partij geen enkele termijn werd toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Aangezien de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid op het grondgebied te melden, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij geprobeerd zou hebben om een legitiem bestaan uit te bouwen, mist dit elke feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik haar aanwezigheid op het Rijk kenbaar heeft gemaakt aan de bevoegde diensten. De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

*Terwijl de verzoekende partij met haar kritiek, als zou zij zich naar de Italiaanse autoriteiten hebben begeven teneinde opnieuw over de nodige wettige documenten te beschikken, niet ingaat op de concrete motivering van de in casu bestreden beslissing. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er aan de verzoekende partij geen enkele termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek.
(...)*

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, benadrukt verweerder dat het de verzoekende partij uiteraard vrijstaat om een opheffing te vragen van het inreisverbod en dit conform de ter zake geldende bepalingen.

De verzoekende partij meent vervolgens dat er geen enkele aanwijzing is dat zij zich opnieuw op illegale wijze toegang tot het Belgisch grondgebied zou verschaffen.

Los van de vaststelling dat voormelde kritiek geen betrekking heeft op de concrete motieven en dus ook niet kan worden ingezien hoe zij hieraan afbreuk doet, benadrukt verweerder dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds in 2014 het Rijk binnen kwam, haar aanwezigheid op geen enkele moment kenbaar maakte aan de bevoegde diensten, waarna aan haar een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend.

*De kritiek van de verzoekende partij is aldus weinig ernstig.
(...)*

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een beslissing houdende inreisverbod.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclus.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld artikel 74/11 luidt als volgt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde onvoldoende rekening gehouden heeft met bepaalde feitelijke elementen, in het bijzonder het gegeven dat zij over een onbeperkt Italiaans verblijfsrecht beschikt.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een kopie bevindt van een “*permesso di soggiorno*” en van een (al dan niet zelfde) document waarop wordt aangegeven dat het een “*soggiornante di lungo periodo CE*” betreft, dat in een administratief verslag vreemdelingencontrole van 17 december 2014 wordt verwezen naar het feit dat de identiteit van de verzoekende partij werd vastgesteld aan de hand van een Italiaanse verblijfstitel en dat in documenten met betrekking tot de repatriëring op 22 december 2014 meermaals verwezen wordt naar de “*permesso (di soggiorno)*”. In het administratief verslag: illegaal verblijf van 15 mei 2017 wordt weliswaar geen melding gemaakt van enig document en wordt aangegeven dat de identiteit van de verzoekende partij werd vastgesteld op basis van een verklaring, maar er blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij op dat moment niet langer titularis zou zijn van het verblijfsrecht of de verblijfsmachtiging waarover zij blijkens het administratief dossier eind 2014 beschikte. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde op grond van bovenstaande gegevens op de hoogte was of minstens had kunnen zijn van het feit dat de verzoekende partij titularis was van een verblijfsrecht of -machtiging in Italië en van de aard ervan. Ten overvloede – gelet op het feit dat het documenten betreft die dateren van na de bestreden beslissing – kan worden opgemerkt, enerzijds, dat in een intern faxbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 mei 2017 wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, dat zij in het bezit is van een verklaring van diefstal of verlies afgeleverd door de politie van Antwerpen en dat zich in Evibel een kopie van een “*permesso di soggiorno lungo periodo CE*” bevindt, en anderzijds, dat de Italiaanse ambassade te Brussel op 6 juni 2017 verklaarde dat de verzoekende partij houder is van een Italiaanse verblijfskaart van onbepaalde duur en zodoende is toegelaten om naar Italië terug te keren.

De Raad wijst er vervolgens op dat overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet – zoals deze bepaling luidt sinds 29 april 2017 – een inreisverbod wordt gedefinieerd als “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”. In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat het geen inreisverbod betreft dat slechts beperkt is tot het grondgebied van het Rijk: er wordt immers aangegeven dat het inreisverbod wordt opgelegd “*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*”. Het in casu relevante onderdeel van voormelde definitie werd overgenomen uit artikel 3.6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het wordt door de partijen ook niet betwist (en door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelfs uitdrukkelijk erkend) dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

Aangaande met terugkeer samenhangende inreisverboden die in de Terugkeerrichtlijn zijn vastgelegd, benadrukt het terugkeerhandboek, dat in bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “*terugkeerhandboek*” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (C(2015) 6250 *final*) werd gevoegd, het volgende:

“11.1. EU-brede werking

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden. (...)

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven: Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("lex specialis")." (pp. 58-59)

Voormeld artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte was of minstens had kunnen zijn van het feit dat de verzoekende partij titularis was van een verblijfsrecht of -machtiging in Italië en van de aard van dit verblijfsrecht. In deze situatie blijkt evenwel geenszins dat de gemachtigde zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Italië. Er blijkt in deze omstandigheden niet dat een inreisverbod, dat – het weze nogmaals benadrukt – dient te gelden voor alle en niet slechts voor bepaalde lidstaten, verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander titularis is van een verblijfsrecht of -machtiging, afgegeven door één van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde terugkeerhandboek in deze situatie: *"indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst, het EU-inreisverbod intrekken".* In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van het thans bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij beschikte over een Italiaans(e) verblijfsrecht of -machtiging. Uit het administratief dossier blijkt overigens ook niet dat sprake is geweest van enig overleg met de Italiaanse autoriteiten voorafgaand aan het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Dat voormeld inreisverbod bepaalt dat het wordt opgelegd *"voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*, kan geen afbreuk doen aan het bovenstaande. In de mate dat de gemachtigde met deze vermelding heeft willen aangeven dat, indien de verzoekende partij beschikt over de documenten om zich naar Italië te begeven, het inreisverbod nog slechts geldt voor België en voor alle Schengenlidstaten behalve Italië – hetgeen niet geheel duidelijk is –, herhaalt de Raad dat een zgn. *"EU-inreisverbod"* moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten en dat het niet mogelijk is hierbij bepaalde lidstaten uit te sluiten van de werking van het inreisverbod.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij in het geheel niet in op het betoog van de verzoekende partij waarbij deze stelt dat geen rekening gehouden werd met haar Italiaanse verblijfstitel. De verwerende partij gaat weliswaar in op het betoog van de verzoekende partij aangaande het via de Italiaanse autoriteiten opnieuw verwerven van de nodige wettige documenten, maar dit heeft geen betrekking op het door de verzoekende partij aangehaalde element dat zij titularis is van een verblijfsrecht of -machtiging in Italië, en dat hiermee geen rekening werd gehouden. De Raad merkt nog op dat de verwerende partij ter terechtzitting – wanneer de vraag gesteld wordt naar het verblijfsrecht van de verzoekende partij in Italië – enerzijds aangeeft dat als de verzoekende partij verblijf heeft in Italië, dit niet aan het inreisverbod in de weg staat, want dat de bestreden beslissing doelt op België en de Schengenlidstaten waar er geen recht op verblijf is, maar dat zij anderzijds stelt dat indien de verzoekende partij recht op verblijf heeft in Italië, zij ook het recht heeft in België voor 90 of 180 dagen te verblijven. De Raad kan slechts vaststellen dat beide opmerkingen zowel met elkaar als met het

opgelegde inreisverbod strijdig zijn. De verzoekende partij kan immers niet tegelijkertijd zowel wel als niet het recht hebben zich naar België te begeven en er zich te bevinden. Met haar betoog in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden heeft met bepaalde feitelijke elementen, in het bijzonder het gegeven dat zij over een onbeperkt Italiaans verblijfsrecht beschikt. In deze zin kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE